

Recenzent
dr hab. Ewa Janus, prof. uczelni
Wydział Rzeźby
Akademia Sztuk Pięknych
im. Jana Matejki
w Krakowie

Recenzja
rozprawy doktorskiej oraz dorobku artystycznego
Pani mgr Aleksandry Mazurkiewicz
w związku z przewodem doktorskim
w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki,
Akademia Sztuk Pięknych w Warszawie

Informacje ogólne o doktorantce

Pani mgr Aleksandra Mazurkiewicz ur. w 1985 roku w Warszawie. Ukończyła Państwowe Liceum Sztuk Plastycznych im. Wojciecha Gersona w Warszawie (dyplom w 2005). Absolwentka Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, Wydziału Rzeźby, uzyskała dyplom z wyróżnieniem pod kierunkiem prof. Adama Myjaka. Aneks dyplomowy zrealizowała pod opieką promotorską prof. Hanny Jelonek z zakresu Małej Formy Rzeźbiarskiej.

W okresie studiów, w ramach programu Erasmus + odbyła staż w Akademia di Belle Arti di Roma, studiując w Pracowni Rzeźby prowadzonej przez prof. Donato Bianco oraz prof. Oriane Impei. Od 2011 zatrudniona w macierzystej uczelni, w Pracowni Medalierstwa prowadzonej przez prof. Hannę Jelonek. W ramach swojej edukacji zawodowej uzyskała również certyfikat z języka włoskiego, wydawany przez Uniwersytet dla obcokrajowców w Sienie (Università per Stranieri di Siena) umożliwiający jej aktywne działanie w ramach międzynarodowej współpracy międzyuczelnianej.

Pani mgr Aleksandra Mazurkiewicz jako pracownik akademicki wykazuje w zakresie działalności organizacyjnej i popularyzatorskiej na macierzystej uczelni duże zaangażowanie w realizację powierzonych zadań. Nie brak w tej działalności aktywności zewnętrznej o dużym znaczeniu jak: organizacja Międzynarodowego Projektu Tra.Dis.Mar, w którym powierzono jej wiele odpowiedzialnych zadań jak: koordynacja projektu, opieka dydaktyczna i funkcja tłumacza. Doktorantka była również zaangażowana w działania wspomagające współpracę międzynarodową jednostek akademickich ASP w Warszawie i Akademii Sztuk Pięknych w Carrarze. Ponadto jest członkiem Senatu ASP w Warszawie, przygotowywała i nadzorowała warsztaty technologiczne Pracowni Medalierstwa, uczestniczyła w organizacji egzaminów wstępnych oraz w pracach Okręgowej Komisji Wyborczej Wydziału Rzeźby a także brała udział w przygotowaniach związanych z wizytą PKA. Prowadziła również współpracę z Narodowym Instytutem Fryderyka Chopina. Reprezentowała warszawską ASP jako członek komisji eksperckiej w konkursie realizowanym przez Polskie Stowarzyszenie Sztuki Medalierskiej, III edycji oraz była członkiem jury IV Studenckiego Biennale Małej Formy Rzeźbiarskiej im. prof. Józefa Kopczyńskiego UAP w Poznaniu w 2017 i innych. Za swoje osiągnięcia w zakresie działalności naukowej organizacyjnej i dydaktycznej otrzymała Nagrodę Rektora warszawskiej ASP w 2013 roku. Aktywność ta potwierdza dużą umiejętność efektywnego prowadzenia wielu ważnych zadań, co świadczy o jej wysokich kompetencjach jako pracownika akademickiego uczelni artystycznej.

W swoim dorobku artystycznym wykazuje udział w wystawach zbiorowych:

A handwritten signature in blue ink, likely belonging to the reviewer, dr hab. Ewa Janus.

- 2011 - Najlepsze Dyplomy polskich Akademii Sztuk Pięknych – Ogólnopolska wystawa, zorganizowana przez Akademię Sztuk Pięknych w Gdańsku, Muzeum Narodowe w Gdańsku oraz gdańską Galerię Miejską.
- Zbiorowa wystawa rzeźb profesorów oraz pracowników Wydziału Rzeźby warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych w Bemowskim Centrum Kultury w Warszawie.
- 2012 - Zbiorowa wystawa rzeźb profesorów, pracowników oraz absolwentów Wydziału Rzeźby warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych w Galerii Klubu Kultury Saska Kępa w Warszawie.
- 2014 - Międzynarodowa wystawia medalierska w ramach XXXIII Międzynarodowego Kongresu FIDEM (The International Art Medal Federation), Sofia, Bułgaria.
- 2016 - Międzynarodowa wystawia medalierska w ramach XXXIV Międzynarodowego Kongresu FIDEM (The International Art Medal Federation), Gandawa, Belgia.
- 2018 - Międzynarodowa wystawia medalierska w ramach XXXV Międzynarodowego Kongresu FIDEM (The International Art Medal Federation), Canadian Museum of Nature, Ottava Kanada.
- Forma, przestrzeń, podmiot - Zbiorowa wystawa rzeźb profesorów i pracowników Wydziału Rzeźby warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych w Galerii -1 Polskiego Komitetu Olimpijskiego im. Jana Pawła II w Centrum Olimpijskim w Warszawie.
- 2020/2021 – Międzynarodowa wystawia medalierska w ramach XXXVI Międzynarodowego Kongresu FIDEM (The International Art Medal Federation), Tokio, Japonia. Praca zakwalifikowana na wystawę w 2019 roku, wystawa odbęda się on line w grudniu 2021 roku. Mała forma rzeźbiarska pt. „Haiku o świetle”
- Face 2021- 57 zbiorowa wystawa rzeźby portretowej zorganizowana przez The Society of Portrait Sculptors. Londyn.

Za swoje osiągnięcia w zakresie twórczości otrzymała nagrody:

- 2014 - Nagroda dla Młodych Twórców (FIDEM Scholarship) ufundowana przez Uniwersytet w Bergen w Norwegii, przyznana przez FIDEM na XXXIII Międzynarodowym Kongresie FIDEM (International Art Medal Federation), Sofia, Bułgaria.
- 2021 - Stypendium Ministra Kultury, Dziedzictwa Narodowego i Sportu przyznane na realizację projektu o tytule: Głowy warszawskie (Portrety warszawskie). Projekt z zakresu upowszechniania kultury na rok 2021

Pani mgr Aleksandra Mazurkiewicz posiada dorobek artystyczny w zakresie medalierstwa, małej formy rzeźbiarskiej i rzeźby. W twórczości tej Doktoranta wykazuje przywiązanie zarówno do tradycyjnych form i materii czyli tzw klasycznego warsztatu rzeźbiarskiego jak i silne przywiązanie do poszukiwania nowych możliwości wyrazowych gatunku. Już praca dyplomowa zapowiadała interesujący kierunek poszukiwań *To kim jestem* /2011 zrealizowana pod kierunkiem prof. Adama Myjaka oraz aneks z medalierstwa pod kierunkiem prof. Hanny Jelonek *Zapiski* obejmujący cykl kilkudziesięciu prac medalierskich z brązu, ceramiki i wielu innych tworzyw. Dzieła te pokazały wielkie zaangażowanie i skupienie na dziele wymagającym gruntownego poznania możliwości realizacyjnych również tam gdzie wchodziła we współpracę z materiałami niekonwencjonalnymi jakby spoza ścisłego kręgu tradycyjnych technologii rzeźbiarskich. Prace te ujawniały również potrzebę przesunięcia akcentu rozważań; z formy na uwydatnienie właściwości materii, z jej potencjałem znaczeniowym, co z czasem stało się znakiem rozpoznawczym jej autorskiego języka rzeźby.

Z racji obecnych związków z pracownią medalierską oraz osobistych zainteresowań szczególnie ważne w jej twórczości są małe formy rzeźbiarskie i medalierskie, których doświadczenie promieniuje na inne dzieła. Posiada w tym zakresie szczególne osiągnięcia: jest stałym, wyraźnie rozpoznawalnym uczestnikiem krajowych i międzynarodowych wydarzeń medalierskich, od 2015 członkiem prestiżowej Międzynarodowej Fundacji Medalu Artystycznego FIDEM i laureatką nagrody tejże fundacji dla Młodych Twórców w 2014 roku.

Charakteryzując ten obszar twórczości należy stwierdzić, iż Pani Mazurkiewicz w pracach medalierskich nie porzuca fundamentów gatunku jakim się zajmuje lecz sięga po nowe rozwiązania w sposób kreatywny, celnie wpisując się w teraźniejszość, którą cechuje obfitość i nadmiar. Koncentruje się na czytelnych wyborach, dzięki którym odsłania rdzeń dzieła w jego klarownej współpracy treści i formy. Jest to rodzaj filozoficznej ścieżki gdzie tworząca się „odwrócona perspektywa wymiaru” w lapidarnym zapisie, uwydatnia wzajemne relacje. Mamy tu do czynienia z klasyczną zasadą mniej znaczy więcej. Należy więc docenić, iż skupienie na tych wartościach wymaga od Autorki szczególnej samodyscypliny; znajomości warsztatu, typografii, umiejętności zastosowania redukcji planów, wycucia finalnej obróbki dzieła z jego kolorystyczną warstwą. Jak widać p. Mazurkiewicz przyjmuje świadomie narzucane ograniczenia, również te wynikające z konieczności rozpracowania nowych materii, technik, ponieważ jak słusznie zauważa „opór konsoliduje siły łatwe do rozproszenia” przez co uzyskuje efekty będące interesującym rozwinięciem dotychczasowej klasycznej formy.

Pani Mazurkiewicz sprawnie porusza się również w innej skali. Ważną rolę odgrywa w jej twórczości portret. Jak pisze w projekcie stypendialnym, który powstał w ostatnim czasie, w swych poszukiwaniach odnosi się do wielorakich odsłon motywu portretowego znanego z różnorodnych konwencji. Zachęcona tym kierunkiem poszukiwań prowadzi indywidualny dialog i nanosi na znane klisze kolejne autorskie warstwy. Doceniam umiejętność wydobywania w portretach rzeźbiarskich takich jak *Nauczyciel* /2014 czy *Portret dziadka* /2012, bardzo osobistej relacji z portretowanymi, co pozwala dodatkowo odsłonić indywidualne emocje związane z wspólnotą rodzinnych korzeni. Również „braci mniejszych” jak w pracach *„Pies* /2015 czy *Papuga i wrona* /2013. To „wplatanie siebie” obok warsztatu przesądza o unikatowości dzieła. Zarówno portret ojca nauczyciela jak i dziadka to znakomite portrety psychologiczne przekraczające realistyczną poprawność na rzecz wyeksponowania człowieczej natury pełnej emocji, ciepła, noszące wyraźne ślady przemijania i nietrwałości. Z pewnością wybór tworzywa podkreśla osobisty intymny związek, który tworzył się z czasem i dialoguje podobnie jak dzieło sztuki znacznie dłużej niż fizyczna obecność portretowanego.

Możemy więc stwierdzić, iż indywidualna i zbiorowa pamięć w myśleniu p. Mazurkiewicz o motywach będących źródłem inspiracji dla formy w obiekcie rzeźbiarskim są stale obecne i tworzą krąg zainteresowań dających pewne pozytywne zawężenie ideowo-przestrzenne a jednocześnie wielką satysfakcję z możliwości artystycznej i osobistej wolności. Pani Mazurkiewicz w swym przywiązaniu i szacunku do klasycznej formuły sztuki prowadzi swój dialog z tradycją Rzeźby Polskiej, Europejskiej pozostawiając jednak swój wyraźnie indywidualny, czytelny ślad, zawsze dbając o wyraz artystyczny warunkowany specyfiką formy i prowadzonej materii.

Ocena rozprawy doktorskiej

Praca teoretyczna rozprawy doktorskiej nosi tytuł: „Język formy – figura i abstrakcja. (Język formy jako jedno z podstawowych narzędzi kreacji twórczej oraz wypowiedzi artystycznej). Tekst jest napisany w formie pogłębionej autorefleksji dotyczącej twórczości własnej i jej miejsca pośród wielości historycznych i współczesnych koncepcji warsztatu twórczego. Potwierdza świadomość drogi, której towarzyszy stała uważność względem osobistego rozwoju. Doktorantka nie korzysta z szerokiego wachlarza opracowań

teoretycznych. Stawia bardziej na przekrojowe wnioski i refleksje o poczynionych dotychczas kroków, unikając dzięki temu przeciążenia teoretycznego. Przywołuje koncepcje i rozważania m.in. Luigi Pareysona, Adama Myjaka oraz Zbigniewa Taranienki. Tworzą one niejako triadę ideową, z którą Kandydatka silnie się identyfikuje.

W kształtowanie własnej koncepcji twórczej zaangażowane są według Pani Mazurkiewicz wielorakie doświadczenia poddawane obiektywnym prymarnościami. Postrzega tworzenie jako zintegrowany wieloelementowy proces, na który składają się zarówno indywidualne predyspozycje jak i życiowe uwarunkowania, przeżycia, decyzje czy zainteresowania. I oczywiście doświadczenia, szczególnie te wymagające gruntownego rozpoznania a nawet zmagania się z szeroko rozumianym oporem. Wynikiem tych poszukiwań jest znajomość warsztatowego „jak”, które jak twierdzi stanowi artystyczne DNA każdego twórcy, odzwierciedla jego unikatowy kod artystyczny. Również postawa artysty, jak uważa Doktorantka, jest komponentem utworu świadczącym na rzecz wiarygodności dzieła poprzez wskazania obszarów, z którymi autor się identyfikuje i które z przekonaniem przepracowuje czyniąc je bardziej autorsko pogłębionymi.

Niewątpliwie p. Mazurkiewicz doskonale rozpoznaje środowisko w jakim prowadzi swoje eksploracje badawcze i sprawnie posługuje się gramatyką formalno-techologiczną dzieła rzeźbiarskiego. Prowadzony wywód teoretyczny ujawnia zarówno akceptację dla klasycyzmu, realistycznego studium jak i adaptacji „kontrolowanego” przypadku czy wariantowości odłonek. To nasłuchiwanie, oczekiwanie, aż forma „zawoła”, aż wybrzmi w abstrakcyjnej sile nie należy do nowych koncepcji lecz do kanonu myślenia o formie, gdy ta była jeszcze najważniejszym elementem dzieła sztuki i jak sądzę nadal jest ważna dla p. Mazurkiewicz, mimo iż poszukuje ona dla siebie nowych rozwiązań. Ten profil otwartości choć nie ma charakteru wprost interdyscyplinarnego jest bardzo cenne, ponieważ prowadzone rozważania dotyczą tego aspektu poszerzenia języki sztuki, który ma wpływ na ewolucję gatunku wielokrotnie postrzeganego jako zamknięty przez tradycję, utylitarność i ograniczenia pola doświadczalnego.

Dzieło artystyczne

Pani Mazurkiewicz zaprezentowała pracę doktorską, na którą składa się kilka cykli powstałych w okresie od 2017 do 2020 roku. Zestaw dzieł obejmuje wielość propozycji artystycznych: od małej formy rzeźbiarskiej przez medalierstwo po rzeźbę w większej skali. Dzieła zostały zaprezentowane 2021 na wystawie doktorskiej noszącej tytuł „Język formy. Rzeźba, medalierstwo, mała forma rzeźbiarska” w Galerii Test, Mazowieckiego Instytutu Kultury w Warszawie. Prezentacja objęła następujące cykle i dzieła:

- Seria 11 małych form rzeźbiarskich pt. „Iluminacje” 2017/20 (szkło, juta, płótno lniane)
- Seria 8 małych form rzeźbiarskich pt. „Szelesty” 2018 (liście, juta, płótno lniane pakuły)
- Seria 16 plakiet pt „Moi Święci” 2019/20
- Rzeźba „Melodia” 2017
- Rzeźba „Święty Franciszek” 2020 technika własna (płótno lniane, juta, sznurek, glina ceramiczna, złocenie)

Praca doktorska ujęta została zatem w bardzo szerokie spektrum rozwiązań formalnych, będących kontynuacją wcześniejszych rozważań, niemniej wzmocnionych o nowe poszukiwania i eksperymenty z pogłębieniem umiejętności operowania włóknem i jego możliwością budowania zapisu przestrzenno-czasowego, niemal rysunkowego.

Uwagę zwraca cykl medali „Moi Święci” pokazujący wariacyjność rozwiązań względem formy wyjściowej, który w pełnym zestawieniu daje możliwość zaobserwowania zmian i ich wpływu na warstwę estetyczną, ekspresyjną. Autorka mówi o nich, iż są dla niej

konkretnymi archetypami ludzkich zachowań, działań oraz pragnień co przenosi ją w obszar uniwersaliów. *Święty Sebastian I* i kolejne *Sen Świętego Wojciecha I*, *Sen Świętego Wojciecha II*, *Święta Aleksandra II* i *Święta Maria*, *Droga do Damaszku III* i inne gdzie interesująco wprowadza tkaninę, sznurek, zróżnicowane akcenty kolorystyczne, wyodrębniając pola kompozycyjne nie naruszające harmonijnej spójności pracy. Swobodne zmiany są metodą stawiania kroków, dla których nie ma kierunków optymalnych czy niemożliwych, lecz opartych na wielkim wyczuciu, słuchu a nawet smaku, aby dzieło w tych działaniach nie przekształciło się w kombinatoryczny schemat. Pani Mazurkiewicz zachowuje w tych miniaturowych dziełach czujność względem wprowadzanych zmian śledząc efekty rozwiązań i podąża za nimi w sposób spokojny i wyważony uzyskując rodzaj animacji formalnej.

Również cykle „*Szelesty*” z 2018 roku oraz „*Iluminacje*” 2017/20 wykazują cechy eksperymentu związanego z łączeniem materii. Wyrażają poetycką myśl ujętą w „*Miniaturze*” o jakiej Bachelard pisał, iż jest poetyką marzenia, odesłaniem do pierwszych emocji. Zwyczajność tych materii, świeżość zestawień liści, płótna, kamieni niczym szklanych paciorków to symboliczne odniesienie do materii prima, która mówi swoim językiem. Działania te wymagają od Autorki, wbrew pozorom wiele wrażliwości, intuicji i dbałości o każdy szczegół, aby technika przekonywująco stabilizowała pracę i pozwoliła utrwalić te osobiste impresje. Tej umiejętności pani Mazurkiewicz nie brakuje, pokazując przekonywująco miniaturowe formy, sploty węzły, zlepki czy kokony niczym samorodne inkubatory natury.

W zbiorze obecne są również prace w większej skali i stanowią one odrębną grupę działań twórczych, niemniej połączonych wspólnym językiem wyrazowym - rzeźby „*Melodia*” z 2017 roku oraz „*Święty Franciszek*” z 2020 roku. Autorka uzyskała w nich pełne brzmienie indywidualnego języka. Materia i forma, choć fizyczne, metaforycznie wyrażają poprzez zgrzebność i skromność - najważniejsze cechy postaci. To symboliczne elementy świętości i niemal idealistycznego piękna. Udało się jej zintegrować fakturo/strukturę materii z figuratywnością a zrodzona tymi środkami ekspresja dzieła wywołuje poczucie szacunku dla prowadzonej narracji. Pani Mazurkiewicz nie ewokuje emocjami zachowuje pokorę wobec naturalnej formy zarówno w realizmie postaci jak i układzie draperii. To stałe odniesienie jest formalnym i ideowym weryfikatorem poprawności widzenia i rozumienia rzeczywistości.

Pozostają pod wielkim wrażeniem wielu prac w tym dorobku. Znakomity warsztat w posługiwaniu się formą i techniką włókna, papieru i innych materii wyróżnia subtelność prowadzenia tworzywa, powściągliwość, pewna czystość a nawet pietyzm i bardzo dobre rozpoznanie środków mogących przekształcić technikę i materię w środku silnie wyrazowe te z kolei w znaczeniowe. Rzeźby Mazurkiewicz są tkane na formie przestrzennej nie mając nic wspólnego z wrażeniem opakowania czy przykrycia. Niezwykle starannie nakładane warstwy, zostały zintegrowane z obiektem dając wrażenie głębi i pewnego monolitu. Jest to duża umiejętność ponieważ ten typ techniki bardzo łatwo przekształcić w naskórkowe powierzchniowe działanie, sprawiające wrażenie pewnych ułatwień. Widać tutaj, że jakoś warsztatowa nie poprzestaje na zabiegach formalnych łączenia, sklejanania lecz usilnie stara się wydobyć przesłanie eksponując układy, relacje, wartości kolorystyczne. Autorka gra z klasyczną formą figuratywną przez utkanie jej w formie szlachetnej patchworkowej struktury przez co sugeruje naruszenie pozornej doskonałości, kierując uwagę w stronę innych wartości. Odrzuca posągowość na rzecz surowej prostoty zgrzebnej materii, najbardziej adekwatnej dla wyrażenia przemijalności i kruchości życia. Jest w tym zarówno estetyczna jak i metafizyczna. Teatralna i czuła. Filozoficzna jak i prozaicznie zwyczajna.

Dydaktyka

Praca na Wydziale Rzeźby ASP w Warszawie rozpoczęta w 2011 roku to pierwszy etap doświadczeń dydaktycznych Doktorantki, niemniej w tym czasie nabyła wielu cennych umiejętności i już dzisiaj możemy stwierdzić, iż efekty pracy dydaktycznej charakteryzuje duża dynamika i samodzielność. Dzięki zaangażowaniu w proces kształcenia stała się świadomym pedagogiem, otwartym na nowe wyzwania, zdolnym poczynić korygujące kroki, modyfikować metody, bez których to działań obszar dydaktyki artystycznej obciążony byłby pewną rutyną a nawet zamknięciem. Potwierdzają to przedstawione przykłady prac studentów oraz refleksje zawarte w rozprawie doktorskiej. Jako dydaktyk wypracowała sobie również wiele istotnych spostrzeżeń, które pozwalają jej właściwie reagować na pojawiające się zjawiska zewnętrzne mające wpływ na realizowany specjalistyczny program. Dostrzega wyraźne zmiany w zdolności właściwego rozpoznania przez studentów pojęć i zagadnień, które bez wsparcia i czujnego oka dydaktyka mogą współcześnie stanąć na drodze efektywnej komunikacji. Ta czujność dydaktyczna wydaje się być niezbędna zwłaszcza teraz gdy mamy do czynienia dysonansem jaki pojawia wówczas gdy długofalowy proces uzyskiwania sprawności, krystalizowania się języka małej formy jest utrudniony wskutek pośpiechu i natłoku bodźców absorbujących uwagę młodych adeptów sztuki.

Podsumowanie

Pani Mazurkiewicz niewątpliwie należy do grona artystów rozumiejących założenia i zasady operowania w małej formy rzeźbiarskiej i medalierskiej. Posiada umiejętność zastosowania zasady odwróconej perspektywy wymiaru, kiedy poprzez redukcję otrzymujemy poszerzenie perspektywy oglądu idei i przestrzeni, co jest jej znakiem rozpoznawczym. Niewątpliwie jest w tym również osobą poszukującą, poprzez wprowadzanie w warsztat nowych pierwiastków, badając eksperymentalnie możliwości oddziaływania na formę i treść przez szereg czynników plastycznych. Korzysta z tego wysmakowanego języka pozostając wierną swojej postawie i czystości gatunku ponieważ eksperyment u Mazurkiewicz nie jest związany z radykalnym porzuceniem źródeł, lecz badaniem sensów tkwiących w nowej gramatyce języka. Tylko wtedy w ogóle rozumiemy sens eksperymentu jeśli mamy świadomość różnicy i przekraczania granic. Postawa p. Mazurkiewicz jest więc niezwykle ważna we współczesnej sztuce. Wiarygodność i konsekwencje w działaniu, przyjęcie dobrowolnych ograniczeń, które nie generują zniecierpliwienia czy frustracji lecz przeciwnie potęgują ciekawość i kreatywne umiejętności. Oczywiście jest to droga przez stałe samodoskonalenie, na które nie zawsze jest zgoda jeśli warsztat rozumiemy jako gruntowną praktykę, jako pogłębienie widzenia i doskonalenie umiejętności. To ważna postawa jako dydaktyka i artysty, który w pierwszym rzędzie dba o solidne rzemiosło, rękodzielniczą doskonałość jako niezbędny atrybut rodzącego się dzieła sztuki.

Biorąc pod uwagę szereg osiągnięć artystycznych, aktywność dydaktyczną, popularyzatorską, wysoki poziom rozprawy doktorskiej wyrażam opinię, iż rozprawa doktorska, dorobek twórczy potwierdzają kwalifikacje artystyczne Pani **mgr Aleksandry Mazurkiewicz** na polu praktyki artystycznej jak i naukowej. Uważam, tym samym, iż rozprawa doktorska spełnia warunki określone w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki i wnioskuję o przyznanie Pani **mgr Aleksandrze Mazurkiewicz** stopnia doktora w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki.

